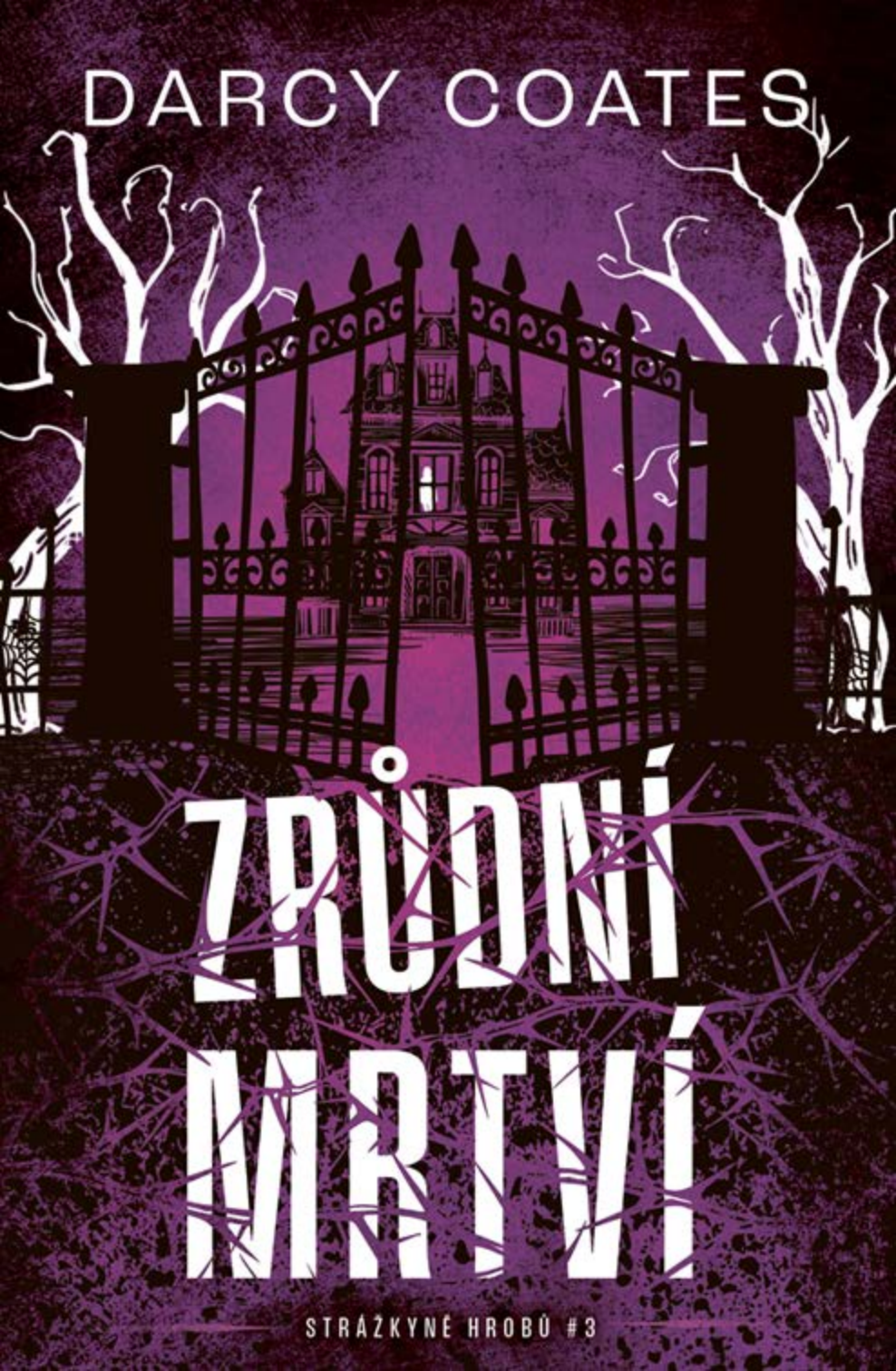

DARCY COATES

The background of the cover is a dark, textured purple. In the upper half, there is a black silhouette of an ornate wrought-iron gate. Behind the gate, a large, multi-story building with many windows is visible. Some windows are lit with a yellowish light. The building has a complex roof with multiple gables and chimneys. On either side of the gate, there are white, stylized, leafless trees. The lower half of the cover is dominated by the title 'ZRUČNÍ MŔTVÍ' in large, bold, white, sans-serif capital letters. The title is partially obscured by a network of thin, dark, spiky lines that resemble thorns or barbed wire. At the very bottom, there is a small line of text in white capital letters.

ZRUČNÍ MŔTVÍ

STRAŽKYNĚ HROBŮ #3

ZRŮDNÍ MRTVÍ

THE TWISTED DEAD

Copyright © Darcy Coates 2023

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2025

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2025

ISBN 978-80-277-5456-4 (pdf)

Darcy Coates

ZRŮDNÍ MRTVÍ

přeložila Šárka Králíková

FØBOS

„Tohle *nejspíš* není nic dobrého.“

Keira stála před svou ohořelou chatkou a zírala na krátký, úhledně napsaný dopis, který držela v obou rukou. Vzkaz v obálce bez adresy jí někdo zanechal přímo na prahu, opřel ho o opálené dřevo dveří.

Rozhlédla se všude kolem. Malou zahrádku před chatkou lemovala nízká kamenná zídka. Za ní se krajina topila v mlze. Ze země se zvedaly nakloněné, popraskané a časem zašedlé náhrobky, ale v hustém oparu, jenž se svíjel kolem nich, se z nich staly jen nezřetelné šedé tvary.

Keira napjala sval, který měla těsně za očima a jímž ovládala svůj druhý zrak. Mírně ji zabolel, ale okamžitě spatřila další tvary, jako by pozvedla oponu.

V mlze se zformovaly postavy. Byly bílé a éterické a ne zcela skutečné – ne hmotné –, jako by je tvořila samotná pára. Nějakou barvu měla jen jedna část jejich těla – oči. Ty byly uhlově černé.

Některé postavy byly tak zřetelné, že Keira viděla i vrásky kolem jejich úst a špínu za nehty. Jiné přízraky byly tak slabé, že byly spíš jen nepatrným odleskem. Stály jich tam desítky. Duchové blightského kostela.

Tohle byl její dar – pokud je *dar* to správné slovo. Dokázala vidět mrtvé.

Netušila, jak tu schopnost získala. O svém životě před příchodem do Blighty nevěděla vůbec nic. Pamatovala si, jak se trmácela lesem a jak ji pronásledovali neznámí muži, ale nic víc. Přijít na to, kým byla – a proč a jak dokáže vidět duchy –, se ukázalo obtížnější, než očekávala.

Keira pozvedla oči k přízrakům. „Viděl někdo z vás, kdo to tu nechal?“ zeptala se a na prostydlých rtech jí hrál žertovný úsměv. Nepřekvapilo ji, když nedostala odpověď. Její duchové nebyli nijak zvlášť upovídání. Pár hlav se otočilo za zvukem jejího hlasu, ale jiní odešli a zcela se vytratili. „Jasně. To jsem si myslela.“

Nedaleko okraje lesa se vlnila modrá látka. To byl její dočasný domov. Stan patřil Masonovi, půjčil jí ho, než bude její trvalý domov zase obyvatelný. Probudila se už za úsvitu, takže jí vzkaz museli doručit někdy během noci. A ten člověk to učinil opravdu nenápadně. Keira se naučila poznat, když na její území pronikl někdo cizí, dokonce i ve spánku.

Znovu sklopila zrak ke vzkazu, zamračila se a pak otevřela dveře chatky.

Její domov – hrobníkova chatka, kterou jí laskavě zapůjčil místní farář – utrpěl vážné škody, když ho podpálil doktor Kelsey. Ten člověk ji musel nenávidět. Vlastně to mohlo dopadnout mnohem hůř. Jedno okno se vysklilo, ale Keira ho už zakryla kartonem. Na všech površích ležela silná vrstva sazí, některá podlahová prkna se pokroutila

a část vybavení byla poškozená, ale kamenné zdi přežily takřka bez úhony. Bohatě postačí, když je pořádně vydrhne kartáčem. Na jedné už začala pracovat.

Kolem kotníků se jí prosmýkl malý tmavý tvar. Keira zahlédla šlehnutí ocasu a zavolala: „Ahoj, Daisy.“

Drobná černá kočka se na ni zdivočele podívala vykulenými očima. V tlamičce držela suchý list: mocná lovkyně se vrátila vítězně. Keira se ani nestihla zasmát, než Daisy vklouzla pod postel a ztratila se ve stínech.

Keira otevřela plechovku krmiva pro kočky a nabrala ho do misky, aby se Daisy mohla nažrat, až dostane hlad. Pro sebe si vzala hrst sušenek. Žvýkala je a dál si prohlížela nečekaný vzkaz.

Takže, co si s tímhle počnu?

Potřebovala druhý názor. Vyndala mobil z nabíječky na kuchyňské lince. Šlo o zastaralý sklapovací telefon s příšernou baterkou, ve kterém bylo uloženo jen pár čísel, ale jako spojení s vnějším světem jí sloužil dobře. Zvolila Zoeino jméno a stiskla vytáčení.

Zoe to zvedla hned po prvním zazvonění. „Keiro, nejlepší kámoško, světlo mého života, jaká radost slyšet tě hned po ránu.“

„Nápodobně,“ řekla Keira. Kamarádčin hlas ji potěšil víc, než čekala. „Promiň, vím, že je ještě brzy.“

„Ále, s tím se netrap. Mám novou bonsaj s velice přísným režimem zalévání. Musela jsem vstát kvůli ní. Proč si ale chceš povídat v tak nekřesťanskou hodinu?“

„No.“ Keira sklopila oči k papíru. „Někdo mi dnes ráno nechal u dveří vzkaz. Chtěla jsem se zeptat, co si o něm myslíš.“

„Na to bych se asi měla podívat osobně. Uvidíme se za vteřinku.“

Telefon pípnul, když hovor ukončila. Keira se ani nestihla zamračit na displej, než se dveře chatky s prasknutím otevřely. Trhla sebou.

„Ahoorej!“ zakrákala Zoe a strčila hlavu do dveří. Ranní světlo se lesklo v jejích nakrátko ostříhaných černých vlasech a zvýrazňovalo rozpustilost, která jí zajiskřila v očích, když se zazubila.

„Aha.“ Keira s úlevou povolila ramena. „Myslela jsi *doslova* za vteřinku.“

„Takovou příležitost jsem si prostě nemohla nechat ujít.“ Zoe vkročila dovnitř. Následovala ji vyšší postava: Mason, skoro vystudovaný lékař s tmavě hnědými vlasy sčesanými z obličeje. „Už jsme byli skoro tady, když jsi zavolala.“

Mason zvedl ruku na pozdrav. „Promiň. Nebyli jsme si jistí, jestli už budeš vzhůru.“

„Jo, ale říkali jsme si, že tohle za vyrušení stojí.“ Zoe zamávala listem papíru a Mason ji napodobil a vytáhl vlastní dopis. „Nejsi jediná, kdo dostal vzkaz.“

Keiře pokleslo srdce. Vlastní vzkaz položila na stůl a ostatní přistoupili a přidali i ty své. Jejich obsah, napsaný kurzívou, byl až na jméno v pozdravu prakticky totožný. Keira četla:

*Paní Keiro,
jste dnes večer, ve středu v 18:00, srdečně zvána
na večeři do Crispinova sídla. Prosím, dostavte se
na Farrier Street v Blighty. Brána bude ponechána
otevřená.*

*Upřímně váš
Dane Crispin*

„Takže,“ řekla Zoe, založila si paže na prsou a prohlížela si všechny tři dopisy. „Je celkem jisté, že pokud tam přijdeme, zavraždí nás, že jo?“

„Jo,“ přisvědčila Keira. „Rozhodně.“

Mason vydal nějaký nespokojený zvuk, jinak ale neodporoval.

Keira Danea Crispina už jednou potkala. Pocházel z rodiny, jež městečko kdysi založila, ale po skandálu s vraždou upadla v nemilost. Dane byl jediným dědicem, který stále žil v Blighty. Obýval chátrající sídlo kousek za městem a byl vyhlášený svou nesnášenlivostí ke všem hostům.

Na pozemcích sídla byla kdysi zavražděna žena, jejíž duch nedávno požádal Keiru o pomoc. Zatímco se Keira snažila rozplést její minulost, uprostřed noci neoprávněně pronikla na Crispinův pozemek. Byli tam i Mason a Zoe. Dane je načapal. A pak po nich střílel. Pronásledoval Keiru lesem. Život si zachránila jen díky tomu, že se schovala v opuštěné přádelně.

Mason patrně uhodl její myšlenky, protože řekl: „S tou nocí to nemusí mít nic společného. Byla tma. Dane nám nemohl vidět do obličeje.“

Keira si okusovala roh nehtu. „Není to ale příliš velká shoda okolností? Na jeho pozemek jsme pronikli všichni tři. A všichni tři jsme teď obdrželi ty dopisy. Možná nás pořádně neviděl, ale určitě nás poznal.“

„Jak se vůbec dozvěděl, že tady bydlíš?“ zeptala se Zoe. Odtáhla od stolu židli a z boku se na ni posadila, očividně ji netrápilo, že si svetr i pěkné džíny ušpiní sazemi. „Není to zrovna hospodský štamgast. Vlastně žije spíš jako poustevník. Lidi občas chodí k jeho bráně, aby se ho pokusili zhlédnout, jak bloumá po zahradě, to ale dělají jen proto, aby se přesvědčili, že ještě neumřel.“

Mason naklonil hlavu na stranu. „Když říkáš *lidi*, myslíš převážně sebe, že jo?“

Zazubila se na něj. „Jo.“

„Musí být strašně odtržený od světa.“ Keira po dopise přejela prstem. Papír byl starý, na okrajích zažloutlý a linky písma byly nerovnoměrné a poseté malinkými kapičkami, takže nejspíš psal perem a inkoustem. „Vypadá to jako z osmnáctého století.“

„Celý ten vzkaz je úžasný,“ řekla Zoe a začala vypočítávat na prstech. „Ta formálnost. To, jak uvedl i adresu, jako bychom snad mohli neznat největší dům v městečku. To vybrané vyjadřování, kterým zastírá své násilné úmysly.“

„Nevíme, jestli nám chce ublížit,“ namítl Mason, založil si ruce na hrudi a tiše, nesouhlasně zabručel. „Je to jen... nepříjemně pravděpodobné.“

„A staví nás to před důležitou otázkou.“ Zoe se zhluboka nadechla. „Půjdeme tam, přestože si dobře uvědomujeme, že sídlo Crispinových nejspíš už nikdy neopustíme?“

„Mně přijde, že odpověď je naprosto zřejmá.“ Mason přešel pohledem ze Zoe na Keiru. „Prosím, řekněte mi, že je to úplně jasné.“

Keira si zamyšleně promnula zátylek. „Myslím, že bych tam měla jít.“

„Ano. To si piš!“ Zoe zapumpovala pěstí ve vzduchu a obličej se jí rozzářil vítězným úsměvem. „Vnitřek domu už celá desetiletí nikdo neviděl. Co tam skrývá? Kolik je tam kostlivců? Smrt je přijatelnou cenou za pohled za jeho dveře.“

Mason si jen povzdechl.

„Já to vidím tak, že pokud se se mnou chce sejít, nemůžu se mu vyhnout,“ pokrčila Keira rameny. „Nechal mi vzkaz na prahu chatky, takže ví, kde bydlím. A radši se mu

postavím zpřímá, než aby se ke mně připlížil uprostřed noci nebo tak.“ Pohlédla na Masona. „To je ale moje volba. Nebudu ti vyčítat, když budeš chtít zůstat doma.“

Zašklebil se. „Pokud jdeš ty i Zoe, tak půjdu taky. Představa, že bych se ráno musel snažit zburcovat trestnou výpravu, až byste se vy dvě nevrátily domů, mi připadá mnohem horší.“

„Přátelé, kteří drží pohromadě...“, Keira mávnutím obsáhla celou trojici, „... také umírají pohromadě?“

„Myslím, že tak nějak se to říká.“ Objevila se Daisy a s vrněním se Masonovi proplétala mezi nohama. Sklonil se, jemně si ji zvedl do náručí a drbal ji na hlavičce. „Zní to jako opravdová formální večeře. Doufám, že Dane Crispin umí vařit.“

Zoe se ostře nadechla a její obličej se znovu rozzářil. „Vezmu si svoje luxusní černé šaty. Budu vypadat *úchvatně*, až mě ubodá.“

„Já si taky vezmu svoje nejlepší oblečení,“ řekla Keira. „Pamatuješ si ten svetr s obrázkem kočky s vykulenýma očima?“

„Joo, to je dobrá volba. Ten se mu bude líbit.“

„To doufám. Už dlouho jsem neprala, takže nic lepšího nemám.“

Zoe se zachichotala, zaklonila se na židli a jednou rukou se chytila opěradla. „Nechceš půjčit něco na sebe? Určitě bych našla něco, co bych mohla upravit, aby ti to bylo...“

Keira mávla rukou. „To neřeš. Ten kočičí svetr je teď součástí mého já. Jestli mě chce Dane Crispin rozsekat sekerou, tak na sobě aspoň budu mít pohodlné oblečení, až mě bude vraždit.“

„Obě to berete až s děsivým klidem,“ zamumlal Mason.

„É...“ Keira pokrčila rameny. „Za posledních pár týdnů jsem unikla smrti už mockrát. Klidně si dám ještě jedno kolo.“

„Sejdeme se u fontány,“ navrhla Zoe. „Řekněme zhruba v šest čtyřicet? K sídlu můžeme dojít společně.“

Mason mlaskl jazykem. „Zoe, teď jsi mi něco připomněla. Říkala jsi, že ses s námi dneska chtěla vidět ještě předtím, než jsi našla tu pozvánku, je to tak?“

Zoe se zaleskly oči. „No jasně. A důvod se ti bude líbit. Keiro, myslím, že jsem přišla na stopu těch lidí, kteří tě pronásledují.“

„Takže, pamatuješ si, jak jsem navrhla, že se vyptám svých kontaktů pro případ, že by mohly něco vědět o tom logu, které jsi viděla na té dodávce?“ zeptala se Zoe. „Pak ses ale rozhodla, že to na chvíli dáme k ledu, protože bylo životně důležité, abychom se plahočili přes celý ten příšerný les a hledali něco, co by nám pomohlo zabít sériového vraha, co už byl beztak po smrti.“

„Ano, Geralda Barge.“ Keira poskládala Daneovy dopisy a odtáhla si židli od stolu, aby se mohla posadit naproti Zoe. Mason opatrně klesl na vlastní židli, zatímco mu Daisy hlasitě vrněla v náručí.

„Teď jsem se konečně dostala zpátky k tomu hlavnímu projektu a pokročila jsem. Je tu jeden chlápek, znám ho z jistého tajného fóra, který žere všechny konspirační teorie. Jenže je těžké ho kontaktovat. Má snad pět různých telefonních čísel, a když vytočíš to špatné, tak se na většinu týdne někam schová. A to *správné* číslo se mění,

kdykoli na jeho ulici zaparkuje nějaké neznámé auto. No, dalo by se říct, že je trochu paranoidní.“

„Možná maličko,“ uznala Keira.

„Každopádně jsem měla štěstí a dovolala jsem se mu.“ Zoe sáhla do kapsy a vylovila několik pevně složených listů papíru. Vyrovnala je na stole. „Podívej se na tohle.“

Na prvním byla okopírovaná skica, kterou vytvořila Keira. Nakreslila ji poté, co s farářem Adagem navštívila nemocnici a to logo viděla na dodávce zaparkované před ní. Z doby před příchodem do Blighty neměla vůbec žádné vzpomínky..., ale tento symbol poznala. Až do morku kostí ji naplnil hrůzou a odporem.

Znak se skládal z tenkých pokroucených lístků, které společně vytvářely šestiúhelník. Nebylo u něj žádné jméno společnosti. Keira znak z paměti nakreslila, jak nejlépe dovedla, ale Mason ani Zoe ho nepoznali.

„Takže, ten chlápek si myslí, že našel lidi, ke kterým to logo patří.“ Zoe rozložila další list papíru a položila jej vedle toho prvního.

„To je ono,“ hlesla Keira. V jejím nitru se probudila ochromující hrůza, stoupala jí k hrdlu jako klubko mrazivých svíjejících se hadů.

Obrázek na druhém papíře byl v malém rozlišení a tvořily jej pouze černé linky na bílém pozadí. Okraje byly rozkostičkované, což naznačovalo, že je zvětšený. Vypadal skoro úplně stejně jako logo, jež nakreslila.

Zírala na ten nový snímek a cítila, jak se jí v hlubinách mysli probouzejí studené, mrtvé vzpomínky. To logo znala. Skoro až příliš dobře. Nenáviděla ho. Bála se ho. Ale když se pro ty vzpomínky natáhla, zase pohasly a zmizely v jejím podvědomí.

Odtrhla od papírů zrak a otočila se ke své kamarádce. „Co jsou zač? Kdo jsou?“

Zoe se smutně, napjatě usmála. „Ta skupina se jmenuje Artec. Zatím o nich nic víc nevím.“

„Artec...?“ Něco jí to říkalo. Stejně jako ten obrázek i to jméno jí připadalo povědomé, ale nedokázala se toho chytit. „Mají webovky? Je to soukromá firma, nebo vládní organizace, nebo...?“

„Je to veřejně obchodovaná společnost. Díky tomu Pan Topinka, ten můj konspirátor, obrázek poznal: viděl ho prý na burze.“

„Promiň.“ Mason omluvně zvedl ruku. „Vím, že je to důležité a neměl bych vyrušovat, ale... *Pan Topinka?*“

„Potkala jsem ho na anonymním fóru, jasný?“ Zoe pokrčila rameny. „Je tak vystresovaný, že mi o sobě nechce prozradit nic konkrétního. Údajně si před několika lety nechal potají změnit jméno a jeho skutečné jméno teď neznají ani vlastní rodiče. Všichni na netu mu říkají jednoduše Pan Topinka.“

„Dobře, jasně.“ Mason začal znovu hladit Daisy, která mu už napůl sklouzla z klína. „To vůbec není divné.“

„*Každopádně.*“ Zoe významně pohlédla na Masona a teprve pak pokračovala. „Pan Topinka sice neobchoduje s akciemi, ale rád sleduje burzu. Především menší společnosti. Na Artec narazil před nějakou dobou a zaujalo ho, jak málo je o nich na internetu informací. Jsou aktivní už čtyři roky, ale nemají žádné webové stránky. Nejsou na sociálních sítích. Ani popis jejich společnosti ti toho moc neřekne.“

Zoe rozbalila třetí a poslední papír. Jednalo se o výtisk registračních údajů Arteců. V kolonce „popis“ stálo jen *Středně velká veřejně obchodovaná společnost v sektoru obnovitelné energie.*

„O nic dál jsem se nedostala,“ řekla Zoe. „Pan Topinka se taky snaží vyhrabat nějaké další podrobnosti, ale když jsem s ním mluvila naposled, zmínil, že zrovna viděl letadlo letící v hodně podezřelé výšce, takže by mě nepřekvapilo, kdyby se mi nějakou dobu neozval.“

„Dobře,“ hlesla Keira.

„Každá stopa, kterou jsem se zatím pokusila sledovat, mě dovedla do slepé uličky. Adresa jejich sídla ve skutečnosti vůbec neexistuje. Jejich ředitel je zapsaný jako – jen si to představte – John Doe. Takhle se přece v policejní hantýrce označují neznámé mrtvoly! Žádné telefonní číslo. Hledání obrázků jejich loga? Taký bez výsledku. A nevystopovala jsem ani žádné zaměstnance, bývalé ani současné.“

„No, přinejmenším víme, že jsme našli tu správnou společnost,“ utrousil Mason. „Určitě by nedělali takové tajnosti, kdyby nic neskrývali.“

„Přesně to mě taky napadlo.“ Zoe posbírala papíry a znovu je složila. „To tvrzení, že se zabývají obnovitelnými zdroji energie, může být taky falešné vodítko, ale na to se zaměřím dál – zkusím v tom odvětví najít někoho, kdo o nich už někdy slyšel. Dám vám vědět, pokud něco zjistím.“

„Díky,“ řekla Keira. „Je docela těžké se chránit, když člověk ani neví, odkud přijdou.“

„Nebo co by mohli chtít,“ podotkl Mason. „Nějak nechápu, jak by tvoje schopnost mluvit s mrtvými mohla ohrozit firmu, která se zabývá obnovitelnými zdroji.“

„Třeba jsem před příchodem do Blighty byla zarytým zastáncem fosilních paliv?“ Keira pokrčila rameny. „Vyhubte velryby, vypalte lesy, proměňte mokřady na obchodní centra. A tak podobně.“

Zoe se zasmála a vstala. „Kámoško, na takový život máš až příliš mnoho internalizovaných úzkostí. Ne, mám svou

vlastní teorii. Společnost Artec dělá něco, co se zoufale snaží skrýt. Něco tak velkého, že jsou ochotní i vraždit, jen aby to utajili. A možná tu jde právě o tohle. Třeba kvůli tomu už zabíjeli.“

Keire došlo, na co Zoe naráží, a zamračila se. „Co když někoho zabili a zůstal tu po něm duch s nedokončenými záležitostmi?“

„Duch, který toho ví příliš,“ přikývla Zoe, přistoupila k oknu v kuchyňce a vyhlédla přes zamlžené sklo. „To tajemství by si za normálních okolností odnesl do hrobu, ale třeba našel způsob, jak tě oslovit. Ty jsi jediným pojítkem mezi živými a mrtvými.“

Keira si to převalovala v hlavě. Žádnou věrohodnější teorii zatím nevymysleli. Přesto jí to moc nesedělo. Pokud se jí nějaký duch skutečně pokusil předat nějaké tajemství, tak ho ztratila spolu se všemi ostatními vzpomínkami.

Byla si docela jistá, že kdyby se k té společnosti s lístečkovým logem a mužům s maskami připomínajícími lebky dokázala dostat blíž, vzpomínky by se jí vrátily. Jenže to se nedalo udělat tak lehce. Zvláště když ji všechny instinkty nabádaly, aby se od nich držela co nejdál.

„Prozatím tuhle jedovatou záležitost nechám plavat,“ řekla Keira a zvedla se. „Kdo si dá snídani?“

Všichni tři se natlačili ke kuchyňce, společně smažili vajíčka a strkali plátky toastového chleba do topinkovače ušpiněného od sazí. Pak si talíře odnesli ven do mrazivého rána. Posadili se na nízkou kamennou zídku, jedli a pozorovali, jak jitřní světlo prosvítá mezi holými větvemi stromů a prořezává přetrvávající mlhu.

„Potloukají se právě teď kolem nějaký duchové?“ zeptala se Zoe s pusou plnou toastu namazaného tlustou vrstvou másla, přičemž nohama klepala do zídky.

Keira otevřela svůj druhý zrak. V jejím zorném poli se objevily nezřetelné tvary. Žádný se nepřiblížil až k chatce, ale nesnažily se ani schovat. „Jo.“

„Paráda.“ Zoe se zazubila od ucha k uchu. „Snídaně na hřbitově, kde straší. To musí být ta nejmetalovější věc, jakou jsem kdy v životě udělala, a to je zatraceně velká chvála vzhledem k tomu, že jsem si prošla deathmetalovým obdobím.“

Keira se zasmála. „Pořád nechápu, jak je možné, že jste oba ochotní mi v tomhle jednoduše věřit.“

Mason zaklonil hlavu, očividně si vychutnával první teplé sluneční paprsky na kůži. „*Všichni* jsme něco cítili, když jsme se v lese střetli s tím Stínem. A i kdyby ne... no...“

„Jsi příšerná lhářka,“ vysvětlila Zoe. Nabídla Keire topinku. „Myslíš si, že umíš věci skrývat, ale máš je napsané přímo na čele.“

„Ale ne,“ zasténala Keira a nahrblila se.

„*Nebojte se, duchové mi nemůžou ublížit,*“ napodobila ji Zoe. „A o šest hodin později jsme viděli, jak jsi spadla po hlavě na zem, když tě jeden pořádně rozmrzelý duch chytil za nohu. Máš prostě štěstí, že tě máme tak rádi, jinak bychom si ani polovinu těch tvých výmyslů nenechali líbit.“

Mason se rozesmál a nedokázal přestat. „Omlouvám se,“ hýkl mezi nádechy. „Ale je to pravda.“

Jeho smích byl nakažlivý a Keira se k němu chtě nechtě musela připojit. Ten zvuk upoutal Daisy a vylákal ji z mlhy. Klidným klusem k nim přiběhla, upřela velké jantarové oči na Zoe, pak vystřelila dopředu a vyškubla jí z ruky poslední namazanou topinku, načež se otočila a honem utekla.

„Ne!“ zvolala Zoe a teatrálně rozpažila. „Vrať mi tu zatracenou topinku, stvůro pekelná!“

Jenže Daisy se už vytratila v mlze a oni zahlédli jen špičku jejího ocasu.

Po snídani uklidili. Zoe měla dopoledne směnu ve večerce a musela, ač nerada, odejít. Mason se ještě chvíli zdržel, pomohl umýt pár skříněk, do nichž pronikly saze. Než se zase dostali ven, mlha už prořídla a zem prohrálo slunce.

„Vážně se dnešního večera nebojíš?“ zeptal se Mason.

„Kvůli Daneovi?“ Keira si v duchu vybavila jeho postavu – vyhublý, zuřivý muž s dlouhými mastnými vlasy a puškou v ohbí lokte. Mrkla a potřásla hlavou. „Vážně nevím, co si o tom mám myslet. Kdyby nám chtěl ublížit, proč by se obtěžoval s pozvánkami? Jestli nikdy nevychází ze svého sídla, jak se vůbec dozvěděl, kde bydlím? A pokud neviděl naše obličeje, když jsme mu v noci vlezli na zahradu, proč nás teď vůbec kontaktoval?“ Rezignovaně zvedla ruce a pokrčila rameny. „V tuhle chvíli jsem spíš zvědavá než nervózní.“

„Cha, to chápu.“

Mason se usmíval, ruce schované v kapsách dlouhého kabátu, a prohlížel si povadlé křoví a nakloněné náhrobky, ale v očích mu stále pohrával neklid.

„To, co jsem řekla předtím, jsem myslela vážně,“ dodala Keira. „Nemusíš chodit jen proto, že tam chceme jít my dvě.“

Nyní byl jeho úsměv o něco vřelejší. „Toho si vážím. Ale i tak s vámi půjdu. Budeme ve větším bezpečí, když zůstaneme pohromadě. A musím přiznat, že jsem taky zvědavý. Proč s námi chce mluvit a co nám nemůže sdělit v dopise?“

„Přesně to chci vědět taky. Žertovala jsem o jisté smrti, ale Dane musí něco chtít a musí to být důležité, když se odhodlal nás všechny pozvat do svého sídla.“ Keira se

odmlčela a pak Masona šťouchla. „Mimochodem, díky, že jsi tu se mnou zůstal. Bylo příjemné mít společnost.“

„Rádo se stalo.“

Chvíli jen stáli tak blízko u sebe, až se takřka dotýkali rameny, a sledovali Daisy, která ve vysoké trávě lovila brouky. Pak se Mason zhluboka nadechl, naplnil si plíce vzduchem a s povzdechem zase vydechl.

„Vzhledem k tomu, že by tohle mohl být tvůj poslední den na zemi, máš nějaké plány?“ zeptal se.

„Hm.“ Keira se rozhledla po moři náhrobků. „No, čistě teoreticky tu mám povinnosti správce hřbitova. Jinak dneska budu hlavně uklízet. Tímhle tempem bych do zítřka mohla mít vnitřek chatky dost obyvatelný na to, abych ti mohla vrátit stan.“

Mason pohlédl k malému domku. „Můžeš si ho nechat tak dlouho, jak budeš chtít, ale chápu, že už se chceš vrátit domů. Matraci bychom měli vyměnit. Neměla bys na ní spát, když je ohořelá.“

Keira nakrčila nos. „Vlastně na tom není až tak zle.“

„Moc dobře víš, že to není pravda.“ Masonův úsměv byl opět vřelý. „Mí rodiče mají v domě pokoj pro hosty, jenže k nám nikdo nejezdí, když jsou stejně skoro pořád pryč. Můžeš si vzít matraci odtamtud. Je prakticky nová, takže je mnohem lepší než ta tvoje.“

Znělo to nesmírně lákavě. Předchozího dne si matraci prohlédla a už jen kvůli jejímu zápachu přemýšlela, jestli by nebylo lepší spát na podlaze. Až příliš dobře si však uvědomovala, jak moc své přátele a jejich štedrost využívá. „Matrace jsou drahé...“

„V tom případě se hodí, že tahle je zadarmo.“ Mason se zakřenil. „Chceš ji dneska nebo zítra?“

„Tohle nemůžu...“

„Tam, kde je, se na ni jenom práší. Je to plýtvání, když ji nikdo nepoužívá.“

Usmála se. „Dobře. Děkuju, Masone. Vážně. Převežeme ji sem zítra. To mi dá dost času na úklid, aby nebyla od sazí hned, jak ji proneseme dveřmi.“

„Dohodnuto.“ Mason prošel mezerou v zídce. „Takže se asi uvidíme večer, u fontány.“

„Bude to opravdové dostaveníčko se smrtí,“ řekla Keira. „A myslím, že se na něj vážně těším.“

Krátce po páté Keira odešla z chatky a pořádně za sebou zavřela dveře. Měla na sobě ten bláznivý kočičí svetr, přesně jak slíbila, a k tomu čepici, která se k němu ani vzdáleně nehodila. To byla výhoda šatníku plného darovaného oblečení: měla dobrý důvod nebýt šik.

Oblohu halily ocelově šedé mraky, jež hrozily deštěm. Keira si přes svetr natáhla bundu a zvedla její límec, aby si ochránila krk. Potom vkročila na hřbitov.

Blightský hřbitov byl starý. Tu a tam se nacházely i moderní hroby – většina z nich nedaleko malého kamenného kostela u cesty –, ale v tomto pochmurném zákoutí byly uloženy i stovky let staré ostatky. Náhrobky byly popraskané a zvětralé, mnohé se nakláněly a jména na některých z nich byla tak vybledlá, že se už nedala přečíst. Nekončily na hranici lesa, nýbrž se přelévaly do jeho nitra. Keira stále nezjistila, kde hřbitov vlastně končí, věděla však, že je tak rozlehlý, že se jí o tom ani nechce přemýšlet.

Její chatka byla schovaná v ústraní mezi hřbitovem a lesem. Byla za to vděčná, protože tam díky tomu zavítalo jen velice málo návštěvníků. Všechno kolem však bylo zanedbané. Farář Adage, který jí ubytování v chatce nabídl, se hřbitov snažil udržovat, ale sám na to nestačil.

Nyní to vlastně byla Keirina práce. Adage věděl, že umí komunikovat s mrtvými. Nabídl jí bydlení a malý plat za to, že bude mluvit s místními duchy a pomáhat jim s přechodem do posmrtného života, pokud to bude možné. V městečku však rozhlásili, že nastoupila jako správkyňe hřbitova. Nejspíš by se o pozemky měla začít starat, aby ta historka byla věrohodnější.

To budu muset nechat na zítra. Za předpokladu, že se zítřka dožiju. Světla pomalu ubývalo. Procházela hřbitovem a opatrně se proplétala mezi hroby, aby na žádný nešlápla. Napjala sval za očima, otevřela svůj druhý zrak a usmála se na nejasné tvary, které se kolem ní zjevily.

Duchové se stále drželi opodál..., ale už se k ní odvažovali víc přiblížit. Jejich důvěru si nemohla vysloužit přes noc.

Dělala, co mohla, aby se naučila jejich jména, ale bylo to strašlivě zdlouhavé. Nebyli vždy viditelní a často nestáli v blízkosti svých hrobů. Pár jich už ale znala.

„Marianne!“ zavolala a zvedla ruku, aby pozdravila drobnou, churavě vypadající ženu, jež měla řídké vlasy ovázané šátkem. Marianne se na ni zahleděla nečitelným, prázdným a mrtvým očima. Keira pokračovala dál.

V cestě jí stála mohutná socha anděla. Po desetiletích na dešti se mu po složených křídlech i obličej táhly temné stružky. Vylévaly se z jeho zavřených očí a strašidelně připomínaly slzy. Keira sochu obešla a pak se zarazila. V cestě jí nyní stál muž. Na rukou a přes oči měl uvázané

hadry. Soudě podle oblečení mohl žít někdy počátkem devatenáctého století. Zemřel slepý, teď však naklonil hlavu ke Keira a sledoval ji, když k němu přicházela.

„Zdravím,“ řekla Keira. „Vás jsem tu ještě nepotkala. Který hrob je váš?“

Zdálo se, že se na ni pátravě zahleděl, přestože měl kolem obličeje uvázané pruhy látky. Pak zmatněl a rozplynul se v mlze.

„Fajn. Popovídáme si někdy jindy.“ Keira si vrazila ruce do kapes.

Duchové někdy nedokázali ovládat to, na jak dlouho budou viditelní. Někteří byli silní a mohli zůstat přítomní takřka nepřetržitě, ale jiní byli slabší a vytráceli se během několika minut.

Vraceli se však – někdy za několik hodin, jindy za pár dní. Zdálo se, že potřebují nashromáždit energii, než se opět mohli manifestovat.

V mlze se duchové patrně zhmotňovali snáz. Možná to bylo tím, že jejich podobu tvořilo cosi připomínající výpary. Za mlhavých rán a deštivých dní její hřbitov přímo ožíval přízraky.

Dva malí duchové přeběhli mezi nakloněnými náhrobky – děti. Poletovaly mezi hroby a hrály nějakou záhadnou hru. Smály se s otevřenými ústy, ale Keira je neslyšela. Vběhly za další náhrobek a na druhé straně už se nevy-nořily.

Keira cestou potkala ještě jednoho známého ducha. Přísná dáma z viktoriánské doby stála s pozdvíženou bradou a hleděla do lesa. Vrásčité ruce měla položené na zdobené holi, kterou nosila s sebou. Patřila mezi nejjasnější duchy na hřbitově. Šaty s vysokým límcem se vlnily ve vánku, který Keira necítila. Šedé vlasy měla žena svázané

v zátylku. Nedala nijak najevo, že by si Keiry všimla, dokonce ani necukla pevně semknutými svraštělými rty.

„Jak se dnes máte?“ zeptala se Keira a poskakovala z nohy na nohu, aby se v narůstajícím chladu udržela v teple. „Děje se něco zajímavého?“

Věděla, že jí neodpoví. Nikdy nemluvila. Ale přestože byla tak odtažitá, už jednou Keire pomohla, a tím si vysloužila její neutuchající vděk.

„Mírím do města,“ pokračovala Keira. „Nejspíš se uvidíme později večer nebo možná zítra. Váš hrob by už notně potřeboval očistit, že jo? Připomeňte mi to.“

Duch jednou, velice pomalu mrkl, aniž se na Keiru podíval.

„Super. Skvěle jsme si pokecaly.“ Keira si přitáhla bundu těsně k tělu a prošla kolem ženina masivního zdobeného náhrobku. Před ní z mlhy vyplula fara, na jejíž břidlicové střeše zlatě jiskřily pohasínající paprsky slunce. Adage už svítil a z poškrábané desky na jeho staříčkém gramofonu se nesly vzdálené melodie. Když budovu obcházel, spatřila ho, jak ze země kolem prahu vytrhává plevel.

„Zdravím!“ zavolala.

„Keiro!“ Adage se narovnal, oprášil si ruce o kolena a laskavá tvář se mu rozzářila úsměvem. Na sobě měl jeden ze svých obvyklých kardiganů s vyhrnutými rukávy. „Jak se dnes večer máte?“

„Páni!“ řekla. „Především jsem ráda, že mi alespoň *jeden* člověk odpověděl na pozdrav.“

„Chápu, mrtví asi nejsou nijak zvlášť upovídaní.“ Adage si postrčil brýle na nose o něco výš a připojil se k ní na konci příjezdové cesty.

Mávla směrem ke hřbitovu za nimi. „Rozhodně se nedožadují pozornosti. Ale za to bych asi měla být vděčná.

Nevím, co bych dělala, kdybych musela řešit třeba padesát různých nedokončených záležitostí najednou.“

„Požádala byste je, aby se postavili do fronty,“ navrhl Adage a s povzdechem si protáhl záda. „Někam se dnes večer chystáte, drahoušku?“

„Jo. Z nějakého důvodu jsem dostala pozvánku na večeři.“ Keira přemýšlela, jestli mu má říct, kdo ji pozval, ale Adage si o ni často dělal přílišné obavy. Nemohl si pomoci. „Později večer bych se měla vrátit. Pokud budu mít štěstí.“

„Tedy, to zní děsivě. Ale klidně vám budu držet všechny palce.“

„Nechci, abyste se o mě strchoval, nic takového, ale...“ Keira omluvně pokrčila rameny. „Kdybych se z nějakého důvodu nevrátila, postaral byste se o Daisy?“

„Samozřejmě že ano.“ Adage na ni přes brýle přimhouřil oči. „Ale dítě, nejste snad v nějakém nebezpečí, že ne?“

Zazubila se. „Není to nic, co bych nezvládla.“

„No, můžu se za vás i pomodlit, pokud si to budete přát. Dnes ráno jsem obcházel farníky, takže už mám celý seznam. Paní Mullionová je v nemocnici. Edith chce, abych se modlil za to, aby její růže předčily na regionálních trzích ty Mildrediny. Mildred mě požádala, abych se modlil za to, aby Edith dostala neštovice – to asi s dobrým svědomím udělat nemůžu –, a Greg zase chce, abych se modlil za to, aby sekačka jeho souseda explodovala, až se ji znovu pokusí nastartovat v šest ráno.“

„Místní jsou jeden na druhého dost nevraživí, že ano?“

„To se stává, když populace příliš dlouho stagnuje,“ odvětil mírně Adage. „Spory se mohou táhnout celé generace. Některé rodiny se nenávidí a už si ani nepamatují proč. Řekl bych, že to pro ně je takové koření života.“

Keira se rozloučila a pokračovala k městečku. Ještě nebyla úplně tma, ale krajina pohasínala pod zamračenou oblohou. Před sebou viděla, jak se v některých domech probouzejí k životu světla.

Stromy lemovaná cesta překonávala potok a pak se najojovala na hlavní silnici. Keira odbočila doleva, tu trasu už znala jako své vlastní boty.

Blighy jí připadalo, jako by patřilo do doby dávno minulé. Většina domů byla kamenná a měla šindelové střechy. Nade dveřmi obchodů v útulném centru se skvěly ručně malované štíty. Jen vzácně na ulicích zahlédla auta. Vlastně tu ani moc nebyla potřeba, městečko bylo tak malé, že se všude dalo dojít po svých.

Všechno se na noc zavíralo a zvonky nade dveřmi cinkaly, zatímco majitelé opouštěli své podniky. Keira v květinářství zahlédla Polly Kennardovou a zamávala jí. Polly se celá rozzářila a pozdrav jí opětovala.

Pokračovala po silnici až na křižovatku uprostřed Blighy. Důmyslně zdobená fontána tam krásnila kruhový objezd. Keira přišla brzy, ale Mason už tam čekal. Seděl na hraně fontány a hleděl k obloze.

„Ahoj,“ řekla Keira a posadila se vedle něj. „Jsi tu už dlouho?“

„Jenom minutku.“ Natáhl si svoje dlouhé nohy před sebe. „Cestou jsem se zastavil u Zoe. Připadalo mi, že ještě něco řeší, ale říkala, že jí to nebude trvat dlouho.“

Keira se zadívala k večerce na rohu, kde Zoe pracovala. Stále se tam svítilo a uvnitř se pohybovaly nejasné stíny. „Doufám, že je v pohodě. Má za sebou dlouhou směnu.“

„Dostává příšerné přesčasy. Dovedeš si představit, že je jejich nejspolehlivější zaměstnanec?“ Mason pozvedl ramena. „Spousta lidí Zoe podceňuje, ale ve skutečnosti

je v tom, na čem jí záleží, vážně dobrá. Jenom... pracuje poněkud neortodoxními způsoby.“

Dveře obchodu se jako na znamení s prasknutím otevřely. Objevila se v nich žena středního věku a klopýtla, když ji Zoe vystrčila ven. Keira neslyšela, co si říkají, ale mlely jako o závod. Očividně se kvůli něčemu pohádaly. Zoe do ženy naposledy štouchla, aby ji vyhnala z chodníku až na silnici. Potom si přetáhla zástěru přes hlavu a zmizela zpět v obchodě. Žena tam okamžik stála a poté nabručeně odešla opačným směrem.

Světla uvnitř rychle zhasla a pak se Zoe opět vynořila, praskla dveřmi, zamkla je a přeběhla přes silnici k nim. Na sobě měla dlouhé černé plesové šaty se širokou sukní a Keira si v nevěřicném úžasu uvědomila, že je na sobě musela mít během celé směny.

„Omlouvám se. Vím, že jdu pozdě,“ zašklebila se Zoe, když došla až ke svým přátelům. „Paní Keeneová chtěla kočičí mléko. Ukázala jsem jí umělé mléko pro kočky v uličce s potřebami pro domácí mazlíčky, jenže ona nechtěla mléko *pro* kočku. Chtěla mléko *od* kočky. Pořád říkala věci jako: ‚Proč mají mléko, když ho nemůžeme pít?‘ a ‚Máte přece mandlové mléko. Jak těžké může být sehnat to kočičí?‘ Nařídila mi, abych ho objednala jen kvůli ní, a byla strašně neodbytná. Pak se mě zeptala, jestli nechovám kočky a jestli jsem je někdy nezkoušela podojit.“

„Fuj.“ Nic lepšího Keira říct nedokázala.

„Přisahám, že z toho obchodu musím vypadnout, nebo umřu.“ Zoe si opřela hlavu o Keirino rameno a dlouze, tiše zasténala s ústy přitisknutými k její bundě. „Ne,“ dodala po chvíli. „Kecám. Miluju klepy a stížnosti, takže nikdy nemůžu odejít nadobro, to by se mi po nich stýskalo. Neměla bych materiál. Vlastně bych duševně hladověla.“

Keira ji jemně poplácala po hlavě. „To je opravdu těžké břemeno, ale děkuju, že jsi ho na sebe vzala. Když už mluvíme o hladu, jsi připravená na večeři?“

„To si piš, že jo.“ Zoe zvedla hlavu a najednou vypadala jako úplně jiný člověk. Vyčerpání bylo to tam a v očích jí opět zahořela dychtivost. „Pomyšlení na sídlo starýho Crispyho mi umožnilo přežít celý den. Pojďme.“

Když celá trojice zahrnula na cestu k sídlu Crispinových, Mason si odkašlal. „Ale přímo před ním mu takhle říkat nebudeš, že ne?“

„Starej Crispy se dneska večer chce potěšit mou přítomností.“ Zoe bezstarostně mávla rukou. „Dostane přesně to, co si přál.“

Masonův úsměv vypadal spíš jako grimasa. „Vím, že jsi žertovala, když jsi říkala, že v Crispinově sídle umřeme...“

„Ty si klidně žertuj, já radši plánuju.“

„... ale dovol nám dožít se aspoň dezertu. Prosím.“

Zoe si ztěžka povzdechla. „No samozřejmě. Přece nepřijdeme o dezert. Do té doby se vynasnažím chovat se slušně. Přisahám.“

Mason jen zafuněl. „Díky, Zo.“

„Vzhledem k tomu, jak ses oblékl, si každopádně nemyslím, že bych se vybranému chování měla učit zrovna od tebe.“

Keira si Masona znovu změřila pohledem. Na sobě měl relativně nenápadný uhlově černý oblek a šálu. Slušel mu

a zdůrazňoval jeho široká ramena a rovnou čelist. Zato Zoe si oblékla plesové šaty černé jako půlnoc a vyzdobené honzíkem a černou krajkou. K nim přidala černé rukavičky až po lokty. Keira zvolila neformální oděv, Zoe se přiklonila spíše k velice důmyslné formálnosti a Mason se spokojil s něčím mezi tím.

„Hm.“ Naklonila hlavu na stranu. „Dneska tvoříme dost rozmanitou skupinku.“

„Jo, a to je docela problém.“ Zoe ukázala na sebe. „Sexy.“ Ukázala na Keiru a její svetr s vykulenou kočkou. „Mega sexy.“ A na závěr ukázala na Masona. „Strašák do zeli. Zklamal jsi celý tým, kámo.“

Mason se dobrosrdečně usmál. „Udělal jsem tu chybu, že jsem všechny peníze vyházel za učebnice, a ne za středověké gotické kostýmy.“

„No dovol, viktoriánské gotické kostýmy.“ Zoe začala lovit v záhybech svých šatů. „A rozhodně to nebyly vyhozené peníze. Mají dokonce i kapsy. Mrkej.“ Vytáhla tři čokoládové tyčinky. „Pro případ, že večere nebude k jídlu.“ Z jiného záhybu šatů vylovila malou lahvičku s čirou tekutinou. „Svěcená voda. No, víceméně. Požádala jsem Adage, aby ji vysvětil, ale řekl, že to udělat nemůže, protože je farář, ne šarlatán, tak jsem mu řekla, ať s ní prostě důkladně zatřese. Schovávám si ji celá léta a možná konečně dostanu příležitost ji použít.“

„Páni!“ hlesla Keira.

„A to není všechno.“ Zoe vyndala pevně složený kus papíru a uhladila ho, aby ho všichni viděli. Stálo tam: *Zavraždil mě Dane Crispin a mám pro vás jen tenhle mizerný vzkaz.* „Kdyby se situace fakt zhoršila, tak tohle hodně rychle sním, aby to při pitvě našli v mém žaludku.“